

“Blijf bij ons! Geef niet op, je bent al zo ver geraakt!” De vrouw heeft blond haar dat strak in een paardenstaart is gebonden. Haar blauwe ogen geven me het gevoel dat ik haar ergens van moet kennen, maar de shock is zo groot dat ik haar gezicht niet kan plaatsen. Enkel met mijn ogen kijk ik rond me en herken ik de setting waar ik me momenteel bevind. Het is lang geleden dat ik hier nog ben geweest, maar het voelt heel vertrouwd aan. Mensen lopen rondom me, ze durven me bijna niet aan te kijken. Elke keer dat ik een blik vasthoud, kijkt de persoon zo snel mogelijk weg. Ze kijken verscbrikt en met afkeer weg van me. Ik weet niet goed wat er met mij aan de hand is en ik weet al zeker niet meer hoe ik hier ben geraakt. Na even nadenken schiet het me te binnen: ik ben op mijn oude school. Ben ik altijd in de buurt van mijn woonplaats geweest? Gedachten spoken door mijn hoofd: was ik al die tijd maar twintig minuten van thuis verwijderd?

Ik heb problemen met adembalen. Elke hap adem die ik neem, kost me energie. Elke keer dat ik dat doe, voel ik een steek in mijn ribben. Het voelt alsof ik aan het stikken ben. Er staat zo veel druk op mijn borstkas dat ik bang ben dat deze gaat ontploffen. Dit maakt het nog moeilijker om te ademen. Ik begin te rillen en kijk nog eens om me heen; mensen hebben zich rond me verzameld en aan hun ogen te zien, zijn ze in shock van wat ze zonet hebben aangetroffen. Nog steeds vermijden ze me direct aan te kijken, alsof ik Medusa ben en ik ze elk moment zou kunnen verstenen. Een vrouw komt aangelopen met dekens om mij te bedekken en me te beschermen tegen de kou die zich in de kamer heeft genesteld.

De vrouw met de blonde haren heeft verschillende bloedvlekken op haar trui hangen. Ik vermoed dat deze allemaal van mij zijn. Ik pro-

beer zo goed mogelijk mijn best te doen om mijn hoofd op te tillen en kijk eerst naar mijn banden; ik kan alleen mijn vingers bewegen, maar die bewegingen worden tegengehouden door een krampachtig gevoel. Mijn armen zijn bedekt met schrammen en sneeën. Ik durf niet naar de rest van mijn lichaam te kijken. Het gaat ook niet; ik heb de kracht niet meer om mijn hoofd te ondersteunen en laat het zachtjes terug op de tafel neerkomen. Deze beweging zorgt ervoor dat ik wazig word in mijn hoofd en even tijd nodig heb om te bekomen.

Ik kan niet geloven dat ik vrij ben. Ik tast zoekend naar een band van een van de omstanders. Mijn vingers vinden de band van de vrouw. Ze klemt zich met haar fijne vingers rond mijn band en geeft daarmee de warmte door die ik nodig had. Het gevoel verspreidt zich even over mijn arm maar ebt al snel weg. Ik heb het koud.

“Ik blijf hier!” Met deze woorden herinner ik me plots weer wie ze is. Het is een oud-leerkracht van me. Ze heeft tranen in haar ogen, maar wrijft ze snel weg wanneer onze blikken elkaar kruisen. Ze geeft me nog een kneep in mijn band om me duidelijk te maken dat ik niet droom. Een traan verlaat mijn oog en valt over mijn wang langs mijn oor op de tafel waarop ik lig. Ze wrijft over mijn wang. “Je bent veilig.”

“W-waar is Sam?” De woorden vormen zich moeilijk in mijn droge mond. Ik moet boesten van de inspanning.

De vrouw brengt haar gezicht dichterbij naar me toe. “Doe maar rustig,” zegt ze terwijl ze mij probeert te sussen. Ze heeft me niet verstaan. Ik probeer het nog een keer.

“Waar is Sam?” Ze kijkt me verschrikt aan. Enkele andere mensen

bebben me verstaan en ze kijken elkaar bedenkelijk aan. De vrouw die me zonet een deken heeft gebracht, loopt de kamer uit. Zou ze Sam gaan balen? Ik probeer de blik van de blonde vrouw terug te vinden. Ze kijkt nog een keer naar de andere mensen, maar kijkt me daarna met veel medeleven aan.

“Wie is Sam?” vraagt ze me. Mijn gedachten beginnen te razen. Waar is Sam? Heb ik haar alleen gelaten? Ik kan me niets meer berinneren. Mijn adembaling versnelt en de vrouw legt haar andere arm op mijn borstkas om me eraan te laten berinneren dat ik rustiger moet worden. “Wie is Sam?” vraagt ze nog een keer.

“Heb ik haar alleen gelaten?” vraag ik, terwijl ik de tranen niet meer kan tegenhouden. De vrouw lijkt te begrijpen wat ik bedoel en kijkt nog eens naar de andere mensen rondom haar in de hoop dat iemand haar meer informatie kan geven. Het blijft muistil in de kamer. Niemand weet wie Sam is. De vrouw wil zich sterker voordoen dan ze is, maar kan zichzelf uiteindelijk niet meer in de plooi houden. Uit haar ogen ontsnappen enkele tranen.

Wanneer ik met mijn ogen wil knipperen om de tranen weg te krijgen, krijg ik ze niet meer open. Mijn adembaling versnelt en de kou heeft gewonnen van de warme gloed die de vrouw doorgaf door middel van haar handen. De dekens die ze op mij hebben gelegd, helpen niet. Het is te laat. Het gevoel dat ik eindelijk vrij ben, vervangt zich door het gevoel dat dit misschien wel het laatste is wat ik gezien heb. Ik hoor de vrouw mijn naam roepen en dan valt mijn geboor uit. Mijn lichaam geeft het op, maar goed ook. Het heeft al genoeg geleden.

“Blijf bij ons!” is het laatste wat ik hoor. Mijn gedachten gaan naar Sam... en Thomas. Ik krijg het benauwd van de gedachte dat ik ze misschien nooit meer zal zien. Herinneringen aan hen flitsen door mijn